

Sygn. akt I C 1104/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Niemczyk

Protokolant: starszy sekretarz sądowy E. B.

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 roku w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko K. B.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda A. S. na rzecz pozwanego K. B. kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1104/14

UZASADNIENIE

Powód A. S., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie od K. B. kwoty 15.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1.11.2013 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że jest właścicielem (...) nr rej. (...). Latem 2014 roku pożyczył łódź pozwanemu na okres kilku tygodni. W dniu 17.09.2013 roku pozwany zwrócił powodowi kadłub łodzi, bez silnika, który został przez niego uszkodzony i w piśmie zobowiązał się względem powoda do zwrotu sprawnego silnika H. (...) najpóźniej do dnia 30.10.2013 roku. Pomimo upływu wyznaczonego terminu silnik nie został oddany. Pismami z dnia 16.11.2013 roku i 28.03.2014 roku powód wezwał pozwanego do zwrotu sprawnego silnika lub zapłaty jego wartości. Powód wskazał, iż pozewm dochodzi równowartości niezwróconego silnika H. (...), którego wartość wynosi nie mniej niż 15.000,00 zł.

Na rozprawie w dniu 3.07.2014 roku pozwany, reprezentowany przez radcę prawnego wniósł o oddalenie powództwa.

W piśmie procesowym z dnia 16.07.2014 roku powód wskazał, iż dochodzona należność nie została zapłacona, a silnik od łodzi nie został wydany. Podniósł, iż domaga się zapłaty kwoty 15.000,00 zł na podstawie art. 363 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwany K. B., wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował okoliczność powstania i doznania jakiegokolwiek szkody przez powoda, jak również wysokość szkody. Wartość samego silnika nie jest tożsama z brakiem posiadania silnika przez powoda,

a zatem wysokość ewentualnej szkody nie sprowadza się do wartości silnika. Pozwany przyznał, że nie doszło do wydania silnika powodowi do dnia 30.10.2013 roku. Wskazał, iż strony ustaliły jedynie przewidywany termin wydania sprawnego silnika. Argumentował, że w 2013 roku kontaktował się z powodem, a mimo to powód nie odebrał silnika. Pozwany zakwestionował również wartość silnika zadeklarowaną przez powoda. Pozwany zarzucił, że powód nabył własność łodzi dopiero w dniu 4.07.2013 roku, a zatem pod tym kiedy w czerwcu 2013 roku pożyczył pozwanemu silnik wraz z kadłubem celem przetestowania łodzi.

Ponadto oświadczył, że w dniu 22.06.2013 roku pozwany w celu przetestowania łodzi wraz z silnikiem, wypłynął do R., a w drodze powrotnej łódź zaczęła tonąć i doszło do zalania silnika. Zdaniem pozwanego przyczyną zatonięcia łodzi oraz zalania silnika i w rezultacie jego uszkodzenia było pęknięcie kadłuba.

Na rozprawie w dniu 25.02.2016 roku pełnomocnicy stron wnieśli o zasądzenie wynagrodzenia należnego radcom prawnym w wysokości stawek minimalnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. G. (sprzedający) zawarł z A. S. (kupującym) umowę sprzedaży jachtu typu M. (...) (...)nr rej. (...).

W § 1 strony postanowiły, że sprzedający sprzedaje, a kupujący kupuje jacht o danych: długość 4,80 m, szerokość 2,05 m, rok produkcji 2004, osprzęt silnik H. (...).

W § 2 strony ustaliły wartość jachtu na kwotę 50.000,00 zł.

W umowie wskazano datę 4.07.2013 roku.

(dowód: umowa z dnia 4.07.2013 roku k. 7, zdjęcie k. 8)

W czerwcu 2013 roku A. S. wydał łódź K. B. celem jej przetestowania.

W dniu 22.06.2013 roku K. B. wypłynął łodzią wraz z A. B., K. J. i A. J. do R.. W drodze powrotnej na wysokości P. łódź zaczęła tonąć i doszło do jej zalania. K. B. zgłosił zdarzenie jednostce ratowniczej w U.. Została podjęta akcja ratownicza. (...) wraz z silnikiem została przyholowana do portu w U..

W dniu 17.09.2013 roku K. B. zwrócił A. S. kadłub łodzi bez silnika.

(dowód: sprawozdanie k. 42 - 44, zeznania świadka A. B. k. 56 - 57, zeznania świadka A. J. k. 58, zeznania powoda k. 60, zeznania pozwanego k. 62)

W piśmie z dnia 17.09.2013 roku A. S. oświadczył, że odebrał kadłub łodzi POL (...) bez silnika, który został u K. B., który zobowiązał się do przywrócenia jego stanu do stanu używalności nie gorszego niż go pożyczył razem z kadłubem w miesiącu czerwcu 2013 roku celem przetestowania łodzi. Przewidywany termin odbioru sprawnego silnika został wskazany do 30.10.2013 roku.

Pismo zostało podpisane przez A. S. i K. B..

(dowód: kopia pisma z 17.09.2013 roku k. 6)

Pismem z dnia 16.11.2013 roku pełnomocnik A. S., wezwał K. B. do wydania sprawnego silnika H. (...) lub zapłaty jego równowartości – 15.000,00 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 29.11.2013 roku.

(dowód: pismo z 16.11.2013 r. k. 9, k. 10)

W wiadomości elektronicznej z dnia 22.07.2014 roku pełnomocnik A. S., poinformował K. B. o propozycji wydania silnika w dogodnym dla niego terminie w S. przy ulicy (...) w sklepie U (...), który to sklep prowadzi autoryzowany serwis silników zaburtowych H..

W wiadomości elektronicznej z dnia 31.07.2014 roku poinformował o tym, że A. S. wyznacza termin wydania silnika na godzinę 9:00 w dniu 1.08.2014 roku w S. przy ulicy (...) w sklepie U (...).

(dowód: wydruk z poczty internetowej k. 40-41)

W dniu 20.09.2013 roku A. W. zawarł z A. S. (kupującym) umowę sprzedaży silnika marki Y. (...) model (...) z 2004 roku. Cenę sprzedaży ustalono na kwotę 18.000,00 zł.

(dowód: umowa z 20.09.2013 roku k. 119)

Silnik zaburtowy H. (...) o numerze (...), jest niesprawny, został naprawiony w niewłaściwy sposób. Przy poprzedniej awarii został uszkodzony blok silnika (pęknięcie). Uszkodzenie zostało pospawane, jednak jest to element silnika, którego się nie sprawa i należy wymienić go na nowy. Wygięta jest stopa silnika (uszkodzenie powstałe najprawdopodobniej w trakcie przewożenia silnika). Aby przywrócić silnik do stanu użytkowania należy wymienić całą główkę silnika (blok oraz wszystkie wewnętrzne elementy).

Koszt naprawy silnika wynosiłby niewiele mniej od 40.000,00 zł.

Wartość uszkodzonego silnika to kwota 2.500,00 zł.

(dowód: opinia biegłego ad hoc k. 82, zdjęcia k. 83-84, potwierdzenia odbioru silnika k. 85, opinia uzupełniająca biegłego ad hoc k. 124 i k. 158, opinia ustna biegłego ad hoc na rozprawie w dniu 25.02.106 roku czas nagrania 00:05:33 – 1:00:47)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezsporne w sprawie było to, że powód wydał pozwanemu łódź M.(...)(...) wraz z silnikiem (...) (zwanym dalej w uzasadnieniu silnikiem) oraz to, że pozwany zwrócił łódź powodowi bez silnika. Bezsporne było również to, że silnik został uszkodzony.

Sporne w sprawie było to, czy pozwany ponosi odpowiedzialność za uszkodzenie silnika oraz kwota dochodzona przez powoda tytułem odszkodowania.

Na powódzie zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciążył ciężar wykazania, że przysługuje mu kwota dochodzona pozwem. Powód temu obowiązкови nie sprostał.

Rozważania należy zacząć od stwierdzenia, że pomiędzy stronami zostały zawarte dwie umowy – pierwsza, na mocy której powód wydał pozwanemu łódź wraz z silnikiem oraz druga, na mocy której pozwany zobowiązał się wobec powoda do naprawy uszkodzonego silnika.

Powód powoływał się na to, że pożyczył pozwanemu łódź, natomiast pozwany podnosił, że otrzymał od powoda łódź w celu jej przetestowania. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (zeznania pozwanego, zeznania świadka A. B., zeznania świadka A. J., pismo z dnia 17.09.2013 roku k. 6) wynika, że łódź została wydana pozwanemu celem jej przetestowania. W piśmie z dnia 17.09.2013 roku został wyraźnie wskazany cel, w którym łódź znalazła się w posiadaniu pozwanego i cel ten został określony jako przetestowanie łodzi. Powód zeznał, że pożyczył łódź pozwanemu, określił przy tym, że testowanie zostało mu „wciśnięte”. Biorąc pod uwagę fakt, że pozwany doradzał powodowi

podczas podejmowania decyzji odnośnie zakupu łodzi oraz to, że takie sformułowanie zostało wpisane do pisma z dnia 17.09.2013 roku przyjąć należało, że pozwanemu łódź została wydana celem jej przetestowania.

Zarzut dotyczący przysługiwania powodowi prawa własności łodzi z silnikiem w czerwcu 2013 roku i wydania jej pozwanemu przez powoda nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Niewątpliwie w tym czasie powód posiadał łódź z silnikiem skoro wydał ją pozwanemu i jak zeznał powód (czego nie kwestionował pozwany) był już zobowiązany do rozliczenia się ze sprzedawcą.

Powód wydając pozwanemu łódź z silnikiem celem jej przetestowania zawarł umowę nienazwaną. Zaliczyć należy ją do umów rezultatu, który to rezultat polega na przeprowadzeniu testu sprawności łodzi wraz z silnikiem.

Na mocy przepisu art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Aby powód mógł domagać się od pozwanego naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy o testowanie łodzi, powinien był wykazać szkodę w postaci uszczerbku majątkowego, tego, że jest ona spowodowana nienależycie wykonanym zobowiązaniem przez dłużnika oraz związek przyczynowy między faktem nienależytego wykonania zobowiązania a poniesioną szkodą ze szkoda. Ciężar dowodu istnienia wyżej wymienionych przesłanek, faktu aktualizującego odpowiedzialność z art. 471 k.c., istnienia związku przyczynowego oraz powstania szkody, także w postaci utraconych korzyści, w świetle art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne. (wyrok SA w Lublinie z dnia 19 lutego 2013 r., I ACa 717/12, LEX nr 1314796; tak Zdzisław Gawlik, komentarz do art. 471 Kodeksu cywilnego, lex, teza 10).

Testowanie z założenia polega na poddaniu badaniom czy użyciu sprzętu, w celu ustalenia jego sprawności. Podczas testów może okazać się, że sprzęt jest wadliwy, jednak odpowiedzialność za to nie spoczywa na osobie, która te testy przeprowadza.

Dopiero po wykazaniu przesłanek z art. 471 k.c., czego powód nie wykonał, zaktualizowałby się po stronie pozwanego obowiązek uwolnienia się od odpowiedzialności poprzez wykazanie braku winy.

Nawet gdyby łódź wraz z silnikiem znalazła się we władaniu pozwanego nie na podstawie zawartej umowy o przetestowanie sprzętu, tylko na podstawie umowy użyczenia (czemu zaprzeczał pozwany powołując się na to, że miał otrzymać od powoda wynagrodzenie) wówczas również brak jest podstaw do zasądzenia kwoty dochodzonej pozwanym.

Na mocy przepisu art. 714 k.c. biorący do użytkowania jest odpowiedzialny za przypadkową utratę lub uszkodzenie rzeczy, jeżeli jej używa w sposób sprzeczny z umową albo z właściwościami lub z przeznaczeniem rzeczy, albo gdy nie będąc do tego upoważniony przez umowę ani zmuszony przez okoliczności powierza rzecz innej osobie, a rzecz nie byłaby uległa utracie lub uszkodzeniu, gdyby jej używał w sposób właściwy albo gdyby ją zachował u siebie.

Ciężar udowodnienia okoliczności uzasadniających odpowiedzialność biorącego spoczywa na użyczającym. (tak Zdzisław Gawlik, komentarz do art. 714 Kodeksu cywilnego, lex, teza 2).

Powód nie wykazał aby pozwany uszkodził silnik używając łodzi z silnikiem w sposób sprzeczny z umową, na podstawie której pozwany korzystał ze sprzętu powoda, albo właściwościami bądź przeznaczeniem rzeczy,

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie prowadził do ustalenia, że podczas korzystania z łodzi w dniu 22.06.2013 roku zaczęła ona tonąć. Jak zeznał biegły ad hoc podczas składania ustnej opinii, do uszkodzenia silnika doszło najprawdopodobniej podczas zalania go wodą. Późniejsza próba naprawy w ocenie biegłego polegająca na spawaniu bloku silnika była niedopuszczalna, a faktyczny koszt naprawy silnika nieopłacalny.

Poza umową, na mocy której pozwany korzystał z łodzi powoda, strony umówiły się jeszcze o to, że pozwany naprawi uszkodzony silnik.

Umowa o naprawę silnika z dnia 17.09.2013 roku (k. 6), jest umową nieważną. Słusznie pozwany podniósł zarzut nieważności tej umowy powołując się na przepis art. 387 § 1 k.c., zgodnie z którym umowa o świadczenie niemożliwe jest nieważna.

Z opinii sporządzonej przez biegłego sądowego powołanego ad hoc nie wynika, aby do uszkodzenia silnika doszło wskutek podjętej przez pozwanego próby naprawy silnika polegającej na spawaniu bloku głównego. Podczas spawania silnika nie doszło do jego uszkodzenia, była to tylko nieudolna próba naprawy silnika, gdyż tak uszkodzony silnik nie nadawał się do naprawy.

Powód nie udowodnił, aby możliwa była naprawa uszkodzonego silnika, w sytuacji gdy opinia biegłego sądowego zawierała przeciwne wnioski, a zatem umowa z dnia 17.09.2013 roku jest umową nieważną.

Opinia złożona przez biegłego powołanego ad hoc jest przekonująca i logiczna.

Mając na uwadze powyższe sąd wobec braku przesłanek z art. 471 k.c. w zw. z art. 387 § 1 k.c. powództwo oddalił, o czym orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

Powód przegrał sprawę w całości. Zobowiązany jest wobec tego do zwrotu kosztów procesu pozwanemu. Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 2.400,00 zł tytułem wynagrodzenia należnego radcy prawnemu.

Na mocy przepisu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł jak w punkcie drugim sentencji wyroku.